

ปัญหาทางกฎหมายของธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน¹

ว่าที่ร้อยตำรวจเอกหญิง สุชาวดี สุดชั้น²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายของธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี หลักเกณฑ์เกี่ยวกับธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าในปัจจุบันธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน เป็นธุรกิจที่มีการเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยมีปัจจัยหลักมาจากการเติบโตของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือ E-Commerce กล่าวคือ การจัดการขนส่งสินค้าจากผู้ขายไปถึงผู้ซื้อทางออนไลน์ต้องพึ่งพาบริการขนส่งสินค้าเป็นหลัก และมีความต้องการใช้บริการขนส่งสินค้าไปยังผู้รับมากขึ้น ปัจจัยอีกประการหนึ่งมาจากพฤติกรรมของคนปัจจุบันที่เน้นความรวดเร็ว และความสะดวกสบาย แม้กระทั้งการสั่งซื้อสินค้าทางออนไลน์ ซึ่งต้องการให้ผู้บริการจัดส่งสินค้าถึงผู้บริโภครวดเร็วที่สุดหรือ ภายในวันเดียว ทำให้ธุรกิจต้องปรับตัว และให้ความสำคัญกับระบบโลจิสติกส์มากยิ่งขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคในยุคปัจจุบัน

เมื่อธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนได้รับความนิยมเลือกใช้บริการที่พุ่งสูงขึ้น ก็ย่อมก่อให้เกิดปัญหาการขนส่งที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค ดังจะเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น กรณีผู้ขายได้ส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้ซื้อโดยใช้บริการของบริษัทขนส่งเอกชน แต่ปรากฏว่าสินค้านี้เกิดสูญหายหรือเกิดความเสียหายขึ้น แต่บริษัทขนส่งมิได้แสดงความรับผิดชอบแต่อย่างใด หรือกรณีพนักงานขนส่งพัสดุเอกชนแห่งหนึ่ง ใช้มีดกรีดกล่องพัสดุของลูกค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตและได้นำมาโพสต์ลงสื่อสังคมออนไลน์เปิดเผยสิ่งของที่อยู่ในกล่องทำให้ผู้ซื้อหรือเจ้าของสินค้าได้รับความเสียหาย หรือกรณีที่มีการส่งของแล้วปรากฏว่าสินค้าได้สูญหายไปในช่วงขนส่ง แต่ผู้ซื้อหรือเจ้าของจะต้องไปเรียกร้องค่าเสียหายกับผู้ขนส่งหรือลูกจ้างของผู้ขนส่งเอง

จากการศึกษาทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายของธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนที่เกิดขึ้นหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรกคือ ปัญหาการโอนสิทธิของผู้ส่งตามสัญญาฉบับของไปยังผู้รับตราส่ง ในการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนตามสัญญาฉบับนั้น มีคู่สัญญา 2 ฝ่าย คือ ผู้ขนส่ง และผู้ส่ง ส่วนผู้รับตราส่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้ให้ความหมายว่าคือบุคคลซึ่งเขาส่งของไปถึง ผู้รับตราส่งมิได้เข้า

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาทางกฎหมายของธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนทิชา ภักดีคง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จริงเกียรติ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ทำสัญญารับขนแต่เป็นผู้มีสิทธิจากสัญญาดังกล่าวเพราะเป็นผู้มีสิทธิรับของที่ขนส่ง โดยผู้รับตราส่งมีสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 627 ซึ่งบัญญัติว่า “เมื่อของถึงตำบลที่กำหนดให้ส่งและผู้รับตราส่งได้เรียกให้ส่งมอบแล้ว ท่านว่าแต่นั้นไปสิทธิทั้งหลายของผู้ส่งอันเกิดแต่สัญญารับขนนั้นย่อมตกไปให้แก่ผู้รับตราส่ง” จากมาตราดังกล่าวจะเห็นได้ว่ากำหนดให้ผู้รับตราส่งมีสิทธิเรียกให้ผู้ขนส่งรับผิดชอบได้ก็ต่อเมื่อเข้าเงื่อนไข 2 ประการประกอบกัน ประการแรกคือ ผู้ขนส่งได้ขนส่งของถึงตำบลที่กำหนดให้ส่งแล้ว และประการที่สองคือ ผู้รับตราส่งได้แจ้งให้ผู้ขนส่งส่งมอบของแก่ตนแล้ว แต่หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าถ้าหากผู้ขนส่งได้สูญหายไปในช่วงการขนส่ง ทำให้ของไม่สามารถมาถึงตำบลที่กำหนดให้ส่งได้ สิทธิทั้งหลายของผู้ส่งอันเกิดแต่สัญญารับขนจึงไม่ตกแก่ผู้รับตราส่ง ทำให้ผู้รับตราส่งซึ่งเป็นผู้ซื้อในกรณีการขนส่งของตามสัญญาซื้อขายซึ่งเป็นที่นิยมในปัจจุบัน หรือเป็นผู้ได้รับความเสียหายจากการที่ของที่ขนส่งสูญหายไปไม่อาจเรียกร้องให้ผู้ขนส่งรับผิดชอบตามสัญญาได้ ดังคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 50/2501 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1784/2522 ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิของผู้รับตราส่งหรือผู้บริ โภคเกินสมควร

ปัญหาประการที่ 2 คือ ปัญหาข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบตามสัญญารับขน กรณีที่ของที่ขนส่งมาถึงผู้รับตราส่งแล้วของนั้นมีการเสียหาย บอบสลายเกิดขึ้นจากการขนส่ง ผู้ซื้อหรือผู้บริ โภคในฐานะผู้รับตราส่งเป็นผู้รับสิทธิของผู้ขายหรือผู้ส่งตามสัญญาขนส่ง ตามมาตรา 627 จึงมีสิทธิเรียกให้ผู้ขนส่งรับผิดชอบในความเสียหายหรือบอบสลายที่เกิดขึ้นได้ แต่ทั้งนี้ความรับผิดชอบของผู้ขนส่งตามสัญญารับขนซึ่งผู้ขนส่งตกลงกับผู้ส่งหรือผู้ขายไว้นั้น อาจมีข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ขนส่งไว้ตาม มาตรา 625 ซึ่งบัญญัติว่า “ใบรับ ใบตราส่ง หรือเอกสารอื่น ๆ ท่านอนั้นก็ดี ซึ่งผู้ขนส่งออกให้แก่ผู้ส่งนั้น ถ้ามีข้อความยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ขนส่งประการใด ท่านว่าความนั้นเป็นโมฆะ เว้นแต่ผู้ส่ง จะได้แสดงความตกลงด้วยชัดแจ้งในการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบเช่นนั้น” ซึ่งหากมีการตกลงยกเว้น ความรับผิดชอบหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ขนส่งไว้ระหว่างผู้ส่งกับผู้ขนส่ง ความตกลงดังกล่าวย่อมผูกพัน ผู้รับตราส่งด้วย แม้ผู้รับตราส่งจะมิได้ตกลงด้วยกับผู้ขนส่งก็ตาม จึงอาจทำให้ผู้ซื้อหรือผู้รับตราส่งอาจไม่ได้ รับชดใช้ในความเสียหายได้รับเต็มจำนวน หรืออาจไม่ได้รับชดใช้ค่าเสียหายเลย (เทียบคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ 13102/2557, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1533/2553) ประกอบทั้งแม้การตกลงจำกัดความรับผิดชอบของผู้ขนส่ง จะอยู่ภายใต้หลักของเสรีภาพในการทำสัญญา แต่ในการกำหนดข้อยกเว้นดังกล่าวมิได้มีกฎหมายกำหนดไว้ โดยเฉพาะเพื่อควบคุมการกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ขนส่ง การกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดชอบ ดังกล่าวจึงอยู่ภายใต้การกำหนดของผู้ขนส่งซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในการต่อรองภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบเสรี แต่เพียงผู้เดียว และหากพิจารณาพระราชบัญญัติการคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 ตามมาตรา 35 เบญจ วรกรแรก กำหนดให้ “คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้า หรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้” ซึ่งคณะกรรมการ ว่าด้วยสัญญาจะกำหนดให้ธุรกิจใดอยู่ภายใต้การควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินนั้น ต้องเป็นไปตาม หลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการ ในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ.2542 โดยกำหนดหลักเกณฑ์ว่าธุรกิจ

ที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของผู้บริโภค เป็นธุรกิจที่ผู้ประกอบการธุรกิจมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าผู้บริโภค และเป็นธุรกิจที่หากมีการกำหนดรายการในหลักฐานการรับเงินแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค แต่เนื่องจาก สัญญาการขนส่งของ หรือไปรษณีย์เอกชนนั้น ไม่ใช่ธุรกิจที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาตามพระราชบัญญัติการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินดังกล่าว ในการกำหนดความรับผิด หรือเงื่อนไขความรับผิดตามสัญญาขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนจึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติดังกล่าว และยังไม่มีกฎหมายควบคุมในเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองผู้บริโภคอย่างแท้จริง

ปัญหาประการสุดท้าย คือ ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการรับขน กรณีพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการรับขนเอกชนเปิดสินค้าหรือพัสดุภัณฑ์และนำมาเผยแพร่ทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือเอาสิ่งของที่ขนส่งไปโดยมิชอบ หรือสับเปลี่ยนสิ่งของที่ขนส่งโดยไม่มีอำนาจที่จะกระทำได้ ทำให้ผู้ใช้บริการได้รับความเสียหาย ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะรับขนมิได้มีการบัญญัติความรับผิดของผู้ขนส่งหรือพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ขนส่งในกรณีดังกล่าวไว้ แม้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 425 กำหนดให้นายจ้างต้องร่วมรับผิดกับลูกจ้างในกรณีที่ลูกจ้างได้กระทำในทางหน้าที่จ้าง แต่การพิสูจน์ความผิดว่าลูกจ้างกระทำละเมิด ผู้ได้รับความเสียหายต้องเป็นผู้พิสูจน์ความผิดดังกล่าวตามมาตรา 420 ซึ่งเป็นเรื่องยากเนื่องจากเหตุแห่งความเสียหายอยู่ในความรู้เห็นของผู้ขนส่งแต่เพียงฝ่ายเดียว จึงอาจทำให้ผู้ได้รับความเสียหายหรือผู้บริโภคไม่ได้รับการเยียวยาหรือชดเชยค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนได้ และหากพิจารณากฎหมายอาญาไม่ได้มีบทกำหนดโทษกรณีดังกล่าวไว้โดยเฉพาะ ซึ่งหากพิจารณาความผิดในกลุ่มการเปิดเผยความลับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 322 บัญญัติว่า “ผู้ใดเปิดเผยหรือเอาจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารใด ๆ ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่นไป เพื่อล่วงรู้ข้อความก็ดี เพื่อนำข้อมูลในจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารเช่นว่านั้น ออกเปิดเผยก็ดี ถ้าการกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” จะเห็นได้ว่า มาตรานี้เอาผิดการกระทำเฉพาะการเปิด “จดหมาย” และวัตถุแห่งความผิดคือข้อความ ซึ่งไม่รวมถึงสินค้าและพัสดุภัณฑ์ และไม่สามารถตีความรวมถึงสินค้าและพัสดุภัณฑ์ได้ เพราะหลักสำคัญของกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัด และตามมาตรา 323 เอาผิดกับการเปิดเผยความลับของผู้อื่น โดยผู้มีวิชาชีพ แพทย์ เกษกร คนจำหน่ายสุรา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชีหรือผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้นๆ จึงไม่รวมถึงพนักงานไปรษณีย์และพนักงานขนส่งเอกชน ฉะนั้นแล้ว กรณีพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการรับขนเอกชนเปิดสินค้าหรือพัสดุภัณฑ์และนำมาเผยแพร่ทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือเอาสิ่งของที่ขนส่งไปโดยมิชอบ หรือสับเปลี่ยนสิ่งของที่ขนส่งโดยไม่มีอำนาจที่จะกระทำได้ ทำให้ผู้ใช้บริการได้รับความเสียหายจึงไม่ได้มีกฎหมายควบคุมการปฏิบัติของพนักงานอันเป็นการป้องกัน

การกระทำความผิดซึ่งกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคไว้โดยเฉพาะ ซึ่งก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยในการใช้บริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนของผู้บริโภค

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายของธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาการโอนสิทธิของผู้ส่งตามสัญญารับขนส่งของไปยังผู้รับตราส่ง

เสนอแนะให้แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 627

จากเดิม “เมื่อของถึงตำบลที่กำหนดให้ส่งและผู้รับตราส่งได้เรียกให้ส่งมอบแล้ว ท่านว่า แต่นั้นไปสิทธิทั้งหลายของผู้ส่งอันเกิดแต่สัญญารับขนส่งนั้นย่อมตกไปได้แก่ผู้รับตราส่ง”

แก้ไขเป็น “เมื่อของถึงตำบลที่กำหนดให้ส่งและผู้รับตราส่งได้เรียกให้ส่งมอบแล้ว หรือของที่ขนส่งสูญหายทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ท่านว่า แต่นั้นไปสิทธิทั้งหลายของผู้ส่งอันเกิดแต่สัญญารับขนส่งนั้นย่อมตกไปได้แก่ผู้รับตราส่ง”

2. ปัญหาข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบตามสัญญารับขนส่ง

เสนอแนะให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ตามมาตรา 14(3) ประกอบมาตรา 35 เบญจ แห่งพระราชบัญญัติการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2541 ประกอบมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินและลักษณะของหลักฐานการรับเงิน พ.ศ.2542 ออกประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนเป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน โดยมีข้อกำหนดในหลักฐานการรับเงิน ดังนี้

1) หลักฐานการรับเงินการให้บริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนที่ผู้ประกอบการธุรกิจออกให้กับผู้บริโภค ต้องมีข้อความภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน มีขนาดตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อความที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (1) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบธุรกิจ
- (2) ชื่อของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน
- (3) ชื่อและที่อยู่ของผู้ส่ง และผู้รับตราส่ง
- (4) วันเริ่มต้น และวันสิ้นสุด ตามเงื่อนไขหรือเงื่อนไขเวลาการให้บริการ
- (5) จำนวนเงินค่าบริการ
- (6) เงื่อนไขข้อยกเว้นความรับผิดชอบ หรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจ
- (7) ลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือของผู้มีอำนาจออกหลักฐานการรับเงิน

2) ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดทำหลักฐานการรับเงินส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคในทันทีที่ทำสัญญาขนส่ง

3) หลักฐานการรับเงินต้องไม่มีข้อความที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องผูกพันตามประกาศหรือหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบธุรกิจโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้บริโภค

3. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการรับขน เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับบริการที่มีมาตรฐานเดียวกันและเป็นการควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน เสนอแนะให้ธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน อยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเป็นหน่วยงานหลักและมีการกำหนดบทบัญญัติทางกฎหมายโดยให้มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนเป็นการเฉพาะ เพื่อเป็นการควบคุม กำกับดูแลและกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานของพนักงานหรือลูกจ้างของธุรกิจบริการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนโดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1) กำหนดคำนิยามเกี่ยวกับการประกอบการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน

“การขนส่งของ” หมายความว่า การรวบรวม ส่งต่อ หรือส่งมอบสิ่งของ พัสดุภัณฑ์ ไปรษณีย์ภัณฑ์ ทางไปรษณีย์ไปยังผู้รับ

“ผู้ประกอบการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน” หมายความว่า ผู้ประกอบกิจการรับขนส่งของ พัสดุภัณฑ์ ไปรษณีย์ภัณฑ์ เพื่อบำเหน็จทางการค้า

2) ให้มีการออกข้อบังคับหรือเงื่อนไขการประกอบกิจการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

2.1) การขออนุญาตประกอบกิจการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน กำหนดให้ผู้ประกอบการ ต้องได้รับอนุญาตโดยมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(1) กรณีเป็นบุคคลธรรมดา ต้องมีสัญชาติไทยและบรรลุนิติภาวะ

(2) กรณีเป็นนิติบุคคล ต้องจดทะเบียนนิติบุคคลตามกฎหมายไทยและมีสถานประกอบกิจการในประเทศไทย

(3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

2.2) กำหนดหลักเกณฑ์ในการยื่นขออนุญาตผู้ประกอบการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน เช่น วัตถุประสงค์ในการกิจการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน แบบฟอร์มการยื่นคำขออนุญาต หลักฐานประกอบการขออนุญาต

2.3) กำหนดห้ามบุคคลอื่นดำเนินการประกอบกิจการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน โดยไม่ได้รับอนุญาต

2.4) กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตตามคำขอของผู้ประกอบการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชน และการออกใบอนุญาต การตรวจสอบ ระยะเวลาในการดำเนินการ การขอต่อใบอนุญาต การสิ้นสุดการอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาต

2.5) กำหนดให้มีการวางระเบียบวิธีปฏิบัติงาน ควบคุมการดำเนินงาน กำหนดอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบ การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการ การพัฒนานุเคราะห์ การกำหนดค่าบริการ รวมตลอดทั้งการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ และการชดเชยเยียวยาความเสียหาย

2.6) กำหนดให้มีบทกำหนดโทษ กรณีผู้ประกอบการ หรือพนักงาน หรือลูกจ้างของผู้ประกอบการขนส่งของหรือไปรษณีย์เอกชนกระทำการฝ่าฝืนระเบียบ วิธีปฏิบัติที่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค

เอกสารอ้างอิง

ชุติมา ศรีทองแท้. “ปัญหาความรับผิดชอบทางแพ่งของไปรษณีย์เมื่อรับส่งสินค้าที่เกิดจากการ ชื้อขาย”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2558.

นนทวัชร นวตระกูลพิสุทธิ. หลักกฎหมายเอกเทศสัญญา ลักษณะ จ้างแรงงาน จ้างทำของ - รับขน.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2559.

ไพฑิชาต เอกจริยกร. คำอธิบายจ้างแรงงาน จ้างทำของ รับขน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน,
2561.